

Бринить – співає наша мова, чарує, тішить і п'янить ...

11.11 – магічна сила цифр. Саме в цей осінній день у Ніжинському лицейі Ніжинської міської ради при НДУ імені Миколи Гоголя відбулося загальнолицейське свято «Бринить – співає наша мова, чарує, тішить і п'янить».

Як стверджував український письменник Панас Мирний, «найбільше й найдорожче добро в кожного народу – це його мова...» І дійсно, це так. Бо Мова – це мати, бо мова – це батько, бо мова – це Батьківщина.

Глядачі, яких зібрала затишна зала, ще раз пересвідчилися в граціозній грі слів, що передали учні інсценуванням про всеохоплюючі можливості мови. Нашою мовою захоплюються всі. Ну де ще ви можете почути вірш, усі слова якого починаються на одну літеру:

Сипле, стелить сад самотній
Сірий смуток, срібний сніг.
Сумно стогне сонний струмінь,
Серце слуха скорбний сміх.
Серед саду страх сіріє.
Сад солодкий спокій снить.
Сонно сиплються сніжинки.
Струмінь стомлено сичить.
Стихли струни, стихли співи,
Срібні співи серенад,
Срібно стеляться сніжинки –
Спить самотній сад.

Мабуть, не кожен дорослий усвідомлює, наскільки відповідально бути взірцем. У будь-чому: у діях, у вчинках, навіть словах... Особливо словах! Кажуть, словом можна вбити. Це довели учні історичного класу, розігравши розмову «любителя суржика» із юнкою, яка спілкується щирою українською мовою. Так і не знайшли порозуміння молоді люди, а могло б бути зовсім інакше...

Українська мова поряд з італійською, іспанською – одна з наймелодійніших у світі. Нею можна висловити найрізноманітніші людські

почуття. Хоча не лише словом... і в цьому нас переконали учні природничого класу своїм запальним танком, а юні декламатори лінгвістичного –зачарували ніжним та могутнім словом:

До рідного слова торкаюсь душею,
Боюсь очорнити чи зрадить його...

Вона ж у нас така багата,
Така чарівна, як весна!
І нею можна все сказати.
І найрідніша нам вона!

Не говори: в нас мова солов'їна
Бо мова вище, ніж пташиний спів.
В її скарбниці –доля України,
Глибинна таємниця правіків...

Слово матері, її пісні завжди бентежать в душі щемливі спогади дитинства, де були мамині обійми, батькові настанови, бабусині поцілунки в пухкенькі щічки, –усе це пригадалося під час прослухування «Колискової», що повернула нас у ті щасливі роки.

Слова, слова... Вони в собі різні: радісні й сумні, лукаві й чесні, грізні і смішні... Минуло все. Лиш слово не мине...

*Сідень С.М., голова методичної
кафедри української філології*